

1948

№ 12. 1948 წ.
გამოცემის წელი XXV.
ფასი 2 მან.

ნიანზი

თბილისი
გამოცემის
კომისია

Обязательный экземпляр

თბილისი სსრ. წიგნთა სახლი
3/111 8
1948
№ 148

ნახ. ი. ქოჭიაშვილისა

ჩრდილი მიაყენა

— მხედავ როგორ მოიქცა ჩვენი ბუ-
ლადტერი? დირექტორს ჩრდილი მიაყენა.

— გააკრიტიკა და მის ავტორიტეტს
მიაყენა ჩრდილი?

— არა, მოუჩრდილა, რომ მზემ არ
შეაწუხოს!

სისხლიანი მიღწევა

შეერთებულ შტატებსა და ინგლისს შორის მიღწეულია საიდუმლო „ჯენტლმენური შეთანხმება“ პალესტინის ნავთზე. ეს შეთანხმება ხელს უწყობს არაბებისა და ებრაელების კონფლიქტის გაღრმავებას.

ქერათმიანი ავტორი

აი ეს ქერათმიანი ავტორი სრულიად ბუნებრივად სთვლის თანამოსაუბრის ქათინაურებს. თანამოსაუბრეც ავტორი გახლავთ. იგი დიდ დის გვერდით მიდგმულ პატარა მაგიდასთან ზის და ქერათმიანს შელაპარაკებს, ნაძალადევად შესცინის და საქმეებზე მამებელ ფრაზეზად ალაგებს.

—ღიახ, —შეგაღებებს ის დაშაქრულად, —სწორედ რომ ლიტერატურული მოვლენაა თქვენი ახალი წიგნი, მე იმედი მაქვს ყველა მკითხველი მიესალმება მის გამოსვლას, თუნდაც იმიტომ, რომ... იგი იცნობს მის ავტორს, თვითონ წიგნს ხომ იცნობს და იცნობს...

—ჯერ ხომ არ გამოსულა ჩემი წიგნი, ეს მხოლოდ სასიგნალო ეკვემპლარია, —შეფერებული მოკრძალების ტონით უბასუხებს ქერათმიანი ავტორი, —ჯერ ხომ არ გამოსულა, საიდან ეცნობებთ?

—არა, ჯერ მართალია, თქვენს წიგნს მაგ სახით, ესე იგი მაგ სახელწოდებით ჯერ კიდევ არ იცნობენ, მაგრამ...

ამ „მაგრამზე“ ქერათმიანი აიეკლა. თანამოსაუბრე კი უცებ შეჩერდა, უხერხულობა იგრძნო, ენაზე კბილი დაიდგა და მდგომარეობის გამოსასწორებელ სიტყვებს დაუწყაო ქებნა.

სანამ იგი ამ პაუზიდან თავს დააღწევდეს, მე აგისნით მათი ლაპარაკის შეწყვეტის მიზეზს:

ეს ქერათმიანი ავტორი მეტად მოხერხებული კაცი გახლავთ. იგი „შემოქმედის“ პრაქტიკული ნიჭით არის დაჯილდოებული და შეიძლება ითქვას, რომ სამეურნეო საქმიანობა კარგად ეხერხება.

ამბობენ, ქერათმიანი პურმარისა ც იშველიებსო, ზოგნი მის ენამოქარგულობით ხსნიან მის მოხერხებულობას, ზოგნი კი დევს სხვას ამბობენ, მაგრამ საბოლოო ანგარიშში მაინც ისე გამოიყავთ, რომ თუ ქერათმიანმა მოიწადინა —ყოველგვარი წიგნის გამოცემა გვეგმის გარეშე მოხერხდებაო.

ისიც უნდა ითქვას, რომ ამ სამეურნეო „შემოქმედებით“ მას უფრო მეტი პოპულარობა აქვს მოხვეჭილი, ვიდრე ყველა ჟანრისა, ფორმისა და მოცულობის ნაწარმოებთა ავტორობით. სრულიად ბუნებრივია, რომ მისი თანამოსაუბრე წაბლაპმიანი ავტორი თავს ვალდებულად სთვლის ჯეროვანი ქათინაურით შეხედეს მის წიგნს.

ეს თვით ქერათმიანსაც ბუნებრივად მიაჩნია, მაგრამ საუბრის ასე უხერხულად შეწყვეტას მაინც აქვს მიზეზი. ლაპარაკი იმის შესახებ, რომ „თქვენს წიგნს მაგ სახით და მაგ სახელწოდებით ჯერ არ იცნობენო“, —აშკარა ნართაული გამოვიდა. ამით მან კინაღამ ის წამოაყრანტალა, რითაც საერთოდ ცნობილია ქერათმიანი ავტორი: იგი თავის ნაწერებს ყოველ სეზონში უცვლის სახელწოდებას და ბეჭდავს ახლად. შემდეგ მშვენივრად გააფორმებს, კოხტაყდაში ჩასვამს და დასდებს ვიტრინაში, შემდეგ ვიტრინას გარედან უყურებენ მკითხველები და ლაპარაკობენ:

—შეხედე, ქერათმიანს ახალი წიგნი გამოუცია.

—ეგ ახალი არ არის. ეგ იგივე წიგნია, მაგ ახლის გვერდით რომ დევს გახუნებულ ყდაში.

—იგივე როგორ იქნება, როცა მას „გაზაფხულის ფოთლები“ ჰქვია, მაგას კი — „შემოდგომის ფორთოხლები“ აწერია?

—მერე რა ვუყოთ, ქერათმიანი მარტო ავტორი ხომ არ არის, აღიარებული რედაქტორიცაა.

—მაგას რა მნიშვნელობა აქვს?

—განა უხერხული არ არის ერთი და იგივე წიგნი რომ ჰქონდეს ავტორს მუდმივ ბრუნვაში?

—უხერხულობის თავიდან აცილების წამალიც იცის.

—რა?

—ყოველ სეზონში სათაურს გამოუცვლის, ყდას გამოუცვლის, გაფორმებას გამოუცვლის, რედაქტორს გამოუცვლის (უთუოდ საჭირო ამხანაგს დაანიშნინებს) და იგივე აღარ გამოვა.

—მაშ რა გამოვა?

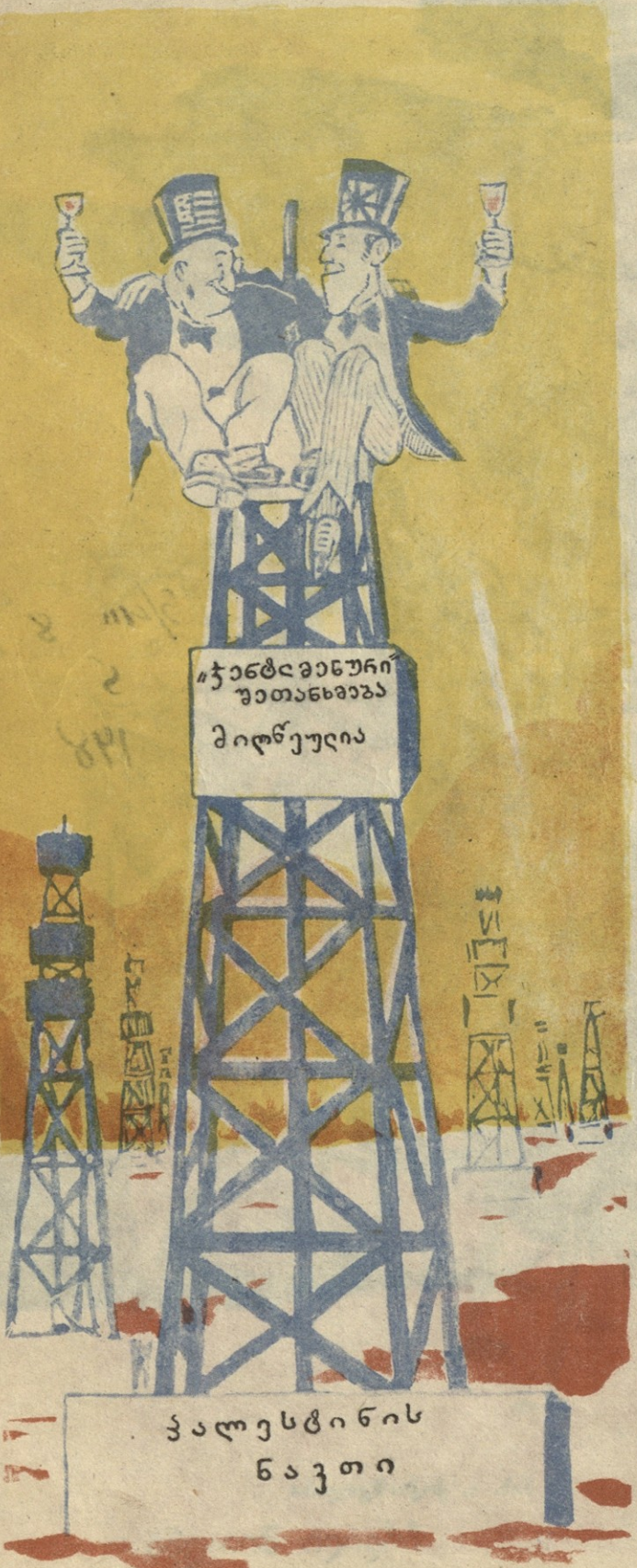
—კარგი ჰონორარი.

ამის შემდეგ ვიტრინასთან მოსაუბრენი ახირებულ ემოციებში „შეტოპავენ“ და შესაძლოა ქერათმიანი ავტორის მიმართ არასაამო მოსაზრებანიც კი გამოსთქვან. ამ საბაბით უფრო მეტად იცნობენ მის სახეცვლილ წიგნებს, ვიდრე მათი არისო.

ეს იცის თვით ქერათმიანსაც. ამიტომაც აიეკლა იგი თანამოსაუბრე ავტორის ქათინაურზე.

ამიტომაც მათს ლაპარაკში ჩამოვარდნილი უხერხული პაუზა ჯერ კიდევ გრძელდება.

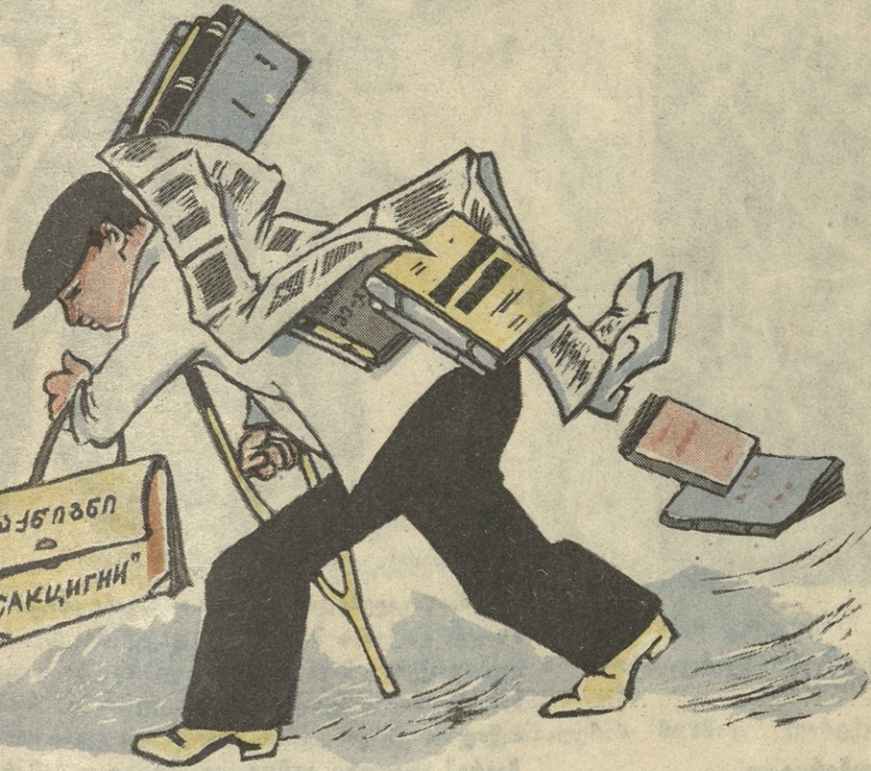
ნახ. მ. ვაღბოლსკისა

გულამაჩუყებელი შეთანხმება.

ზოგჯერ გამომცემლობები მდარე წიგნებს ბეჭდავენ. „საქწიგნს“ ცუდად აქვს დაყენებული წიგნის გავრცელების საქმე. (გამომცემლობების საკითხებზე გამართული თათბირის მასალებიდან)

ნახ. დონისა

მკვდარი მკვდარს აეკიდა — მკითხველამდე მიმიტანეო.

ამერიკის მთავრობის წარმომადგენელმა, მოწინააღმდეგეობის „ამერიკა ევროპაში გამოგზავნას თავის ნაგავებს მარშალის გემების განხორციელების სამეთვალყურეოდ“.

გაზეთებიდან

უცნაური ქვეყანაა კურთხეული ამერიკა: რა შეშვიდს და რა საქონელს იტყვიტ რომ არ ჰქონდეთ იქა,

რაღა ფტერს მისტერ ტრუმენს, თუ ქალაქები მოიშენა, აყფფოს და შეუერთდეს; იქნებ ამით ჰპოვოს ლხენა!

ძველმანსა და დამალ-დუმბალს, რასაც ფტერში წარმოიდგენთ, იანკების უზგი მხარე მყის ექსპორტით წარმოგიდგენთ!

თუმცა ჩვენთვის ეს ექსპორტი ცოტა გაუგებარია: რალათ მოჰყავთ, ევროპაში განა ცოტა მყეფარია?

ამ სანაგვე ფანცი-ფუნცებს მარშლის გეგმა აფარია, და ტრუმენი მითი ლამობს გახდეს ქვეყნის ჩაფარია.

განა ბევენს, ბიდოს, 'პააკს, თუნდ კლვის, ან თვითონ ჰოფმანს, მათზე ნაკლებ ემარჯვებათ ძალღურ ვნის გამოყოფა?

ჩიფებს ხომ ნულარ იტყვიტ ჰიტლერული არსენალის: „ღანმარებას“ ვარაყიან ყუთით ევროპისკენ გზავნის.

მაგრამ რაკი ანდაზაა: „ძალდი ძალდის ძვალს არ გასტეხს“ — სჩანს, დაატკობს უოლსტრითელფ აქ რომ მათი ძალდი დაჰყფეს!

და რომ ამ დიდ „ღანმარებას“ მეთვალყურეც თანვე ახლდეს, ძალღებს გზავნის ევროპაში. (ისემც სული აუბადლდეს!)

ასე იყოს, ჩვენ ანდაზის სხვა აზრიც გვწამს — უფრო დიდის: ძალდი ჰყფეს და ქარავანი მაინც მიდის, მაინც მიდის.

და როგორც სჩანს, მოკლე ხანში ამერიკულ ძალღთა ყფვა და ყბუილი, ევროპიდან მთელ ქვეყანას გადასწვდება!

ფარსადანი

გაქნიკური ჩილაქოკი

ახალი ანდაზები

კაბინეტში მარტო ზის ვარდენი, თავი ქალღდებში ჩაურგავს, ხელში დიდი წითელი ფანქარი უჭირავს და ჯერ კიდევ ყდაში ჩაუსმელი წიგნის ფურცლებს ჩაჰკირკიტებს.

ნახევარი არ წამიკითხია და უკვე ხუთი დიდი შეცდომა აღმოვაჩინე.

ოთახში იშვიათი უწყსრიგობაა. იატაკზე კლრშეებია მიმოზნეული, ღია კარადაში ძველი, დათხუზული ამონაბეჭდები ჰყრია დასტობით.

— აქამდე სად იყავით, ახლა დაბეჭდილ წიგნს რალა ეშველებათ?

კაბინეტის კარს საამქროს უფროსი მოადგა. სათვალეები გაისწორა, კარზე წარწერას დახედა, „ტექნიკური რედაქტორი“ რომ ამოიკითხა, კარი მორიდებით შეაღო და რედაქტორს მიმართა:

— არაფრად ამ ყდის გაფორმება არ ვარგა, ვარდენ ვასილიჩ, კაცი ვერ გაარჩევს ზედ კაცი ხატია თუ ხარაბუხა.

— ვარდენ ვასილიჩ! წიგნის აკინძვა გვიანდება ყდის კლიშეს ვუცდიტ.

— ესეც ყდის გაფორმებაზე მაცდენს! — უკმაყოფილოდ შეხედა რედაქტორმა ახლად შემოსულს. — ახლა მაგისტვის მცალია, კაცო?

ვარდენს ქაღალდებიდან თავიც არ აუღია, გაბრაზებით მიუგო:

— კი მაგრამ ვის მიემართო, წიგნის ასე დაბეჭდვა ყოვლად შეუძლებელია, ცუდად გაფორმებული წიგნი ვის რად უნდა!

— ხომ ხედავ რომ არა მცალია, რადროს კლიშეზე ლაპარაკია, წიგნი უკვე გამოდის და შიგ შეცდომა რომ გაიპაროს, შენ აგებ პასუხს?

— ესეც ამასვე ამბობს! ზიკო, სად გაგიგონია, რომ წიგნს ცუდად გაფორმებისთვის კაცი დაესაჯოს, ავტორის იდეურ-მხატვრულ ჩაფარდნისთვის კი... ვარდენმა გაიარ-გამოიარა, მერე ისევ სტამბის მუშაკებს მიუბრუნდა:

— მე მხოლოდ წიგნის დროულად აკინძვაზე ვარ პასუხისმგებელი ვარდენ ვასილიჩ, ერთი თვეა წიგნი ასაკინძადაა გამზადებული და ყდა კი არსად სჩანს.

— ახლა მაგ საქმეებისთვის არ მცალია, იმ კვირაში მოდით, ამ წიგნის კითხვას რომ მოვითავებ.

ვარდენ ვასილიჩმა შუბლი შეიჭუმუნა, თავი აიღო და საამქროს უფროსს შეუბღვირა:

ბრძანების კილოთი მოუჭრა, მაგიდას მიუჯდა და თავი ისევ ფურცლებში ჩარგო.

— დირექტორიდან დაწყებული მთელი გამომცემლობა ამ წიგნს კითხულობს, რომ შიგ იდეური ან მხატვრული შეცდომა არ გაგვეპაროს და ახლა ყდის გაფორმებისთვის სად მცალია, კაცო?

— ავტორის შეცდომები გამომცემლობის დირექტორის, რედაქტორების, კორექტორებისა და ტექნიკური ტორის საერთო ძალღონით გამოსწორებულ იქნა, მაგრამ წიგნი გარეგნულად უშნო, ცუდად დაკაბადონებული, უხარისხოდ აკინძული გამოვიდა. წიგნი თაროებზე ხელუხლებლად ყვარა და კაცი არ ფიქრობდა მის შექმნას.

— კი მაგრამ წიგნი რომ იგვიანებს? — მაინც გაბედა საამქროს უფროსმა.

— დაგვიანებისთვის ჯერ არავინ მოუხსნიათ, შეცდომისთვის კი რამდენიც გინდა.

— იდეურ-მხატვრულ შეცდომაზე თქვენ რა პასუხს აგებთ, თქვენ ხომ ტექნიკური...

— სულელო! — არ დამთავრებინა ტექნიკურმა რედაქტორმა, — პასუხისმგებლობა საერთოა, ჯერ წიგნის

1. ქათამმა ქათამს ხორბალი მიწაწოდა — თაფლდომარისა ბრძანებულხარო!

2. ზოოპარკს სლოპმა — დიდი ნაჭერი მე, მეფე ვარო და დირექტორმა — მე ვინღა გყოფილვარო!

3. შრომა ტეეში — შრომაღდები ითვლებათ და ცუდი ბრიკადირიც ხომ იმ ტეეში ითვრებათ?

4. ნემსის ქურდი და აქლემის ქურდი — არტელის მალაზიაში მოარიგებდნენო.

5. მმართველის ცოლი ქმრის ტრესტში მუშაობდა და ქმარი სასლშიც არ ღებულობდა.

6. კლუბია გამკვევ, რას აკეთებო და წარმოდგენა არა მქვსო.

შეკრიბა ხიამ

სტუდია-მასპინძლობა

(სატირა ჯოგინათი რაიონის ჯოგინათი სასტუმროს შემახებ)

მოკმედნი:

სასტუმროს მორიგე
1-ლი მგზავრი
2-რე მგზავრი
(ოთახი, მაგიდა—სკამით. ტახტით).

მორიგე — აქ შემობრძანდით, ბატონო.
1-ლი მგზ. — გმადლობთ.

მორიგე — თუ რამე დაგჭირდეთ, დაგვიძახებთ.
1-ლი მგზ. — იცოცხლეთ შენი ჭირიმე, აი მესმის ზრდილობიანი ხალხი... ესეც ასე... ერთი თუ ძმა ხარ, წყალი არა გაქვთ?
მორიგე — თქვენ ღვინო არ მომთხოვოთ და წყალი რამდენიც გნებავდეთ, ახლავე ბატონო!
1-ლი მგზ. — უბ, თქვენ აგაშენათ ღმერთმა, მოგვკვდი კაცი, მგზავრობა, უძილობა, უამინდობა მოვისვენებ და ისაა.
მორიგე — მიირთვით, ბატონო.
1-ლი მგზ. — შე კაცო, სახანძრო დაცვის კასრით რომ მომგარდით, ცეცხლი კი არ შიკიდია.
მორიგე — წყალია, ბატონო.
1-ლი მგზ. — მერე, ახალია, სუფთაა?
მორიგე — სამი კვირა ასე დგას, ადამიანის შეილი არ მიკარებია.
1-ლი მგზ. — რა ვუყო ახლა ამას, ვიხრჩობი კაცი, ჭიკა არა გაქვთ?
მორიგე — გვექონდა, მაგრამ...
1-ლი მგზ. — რა „მაგრამ“, გატყდა?
მორიგე — არა, დირექტორის ცოლმა წაიღო სახლში, ასე სთქვა, რად უნდათ, აქ სასტუმროსა, საჩიფ ხომ არ არისო?
1-ლი მგზ. — მაგიერი?
მორიგე — რა მაგიერი, დირექტორის ცოლი რამეს წაიღებს სახლში და მაგიერს მოიტანს?
1-ლი მგზ. — ე კაცო, ვიხრჩობი, დამალევინე ერთი ჭიკა წყალი.
მორიგე — ერთ ჭიკას მთხოვ და მთელ ვედროს გაძლევ, მეტა რა გინდა! ჰო, კარგი, კარგი, დირექტორის ფონდიდან მოგიტან. (გადის).

1-ლი მგზ. — აბა, ჰა, მიშველე. რა უბედურებაა, კაცს წყალი ვერ დაგიღვივია.
მორიგე — (შემოაქვს თიხის ჭიქით) მიირთვით ბატონო!

1-ლი მგზ. — (მოსწამს) თუთი, რისი წყალია ეს?
მორიგე — ჭის გახლავთ, ბატონო!
1-ლი მგზ. — მერე ეს რა გდია შიგ?
მორიგე — უბ, რკინა ჩავარდნილა...
1-ლი მგზ. — მერე ამას მასმევ?
მორიგე — რა უშავს ბატონო, ქალაქელი კაცი ბრძანდებით და აქამდე არ იცით, რომ რკინიანი, წყალი მარტყებლია?
1-ლი მგზ. — უბ, თავზე წვეთი დამეცა, აქ წყალი ჩამოდის?
მორიგე — აბა, ღვინო რომ ჩამოდიოდა, ჩვენი დირექტორი აქ შემოგიშვებდა?
1-ლი მგზ. — ოპ, კარგი, კარგი! შენ ეს მითხარი სინათლე თუ გაქვთ?
მორიგე — არა, ბატონო.
1-ლი მგზ. — აბა ბნელაში რა უნდა დაეინახო!
მორიგე — ვინა ბატონო, დასანახი?
1-ლი მგზ. — როგორ კაცო, აბა სიბნელეში უნდა ვიყო? სანთელი არა გაქვთ?
მორიგე — სანთელი ჩვენს დირექტორს თქვენთვის კი არა, მამამისისთვის არ დაუნთია.
1-ლი მგზ. — შენ რა ბარაქიანი ვნა გქონია!
მორიგე — ეპ, ვნა კი მაქვს ბარაქიანი, ჯიბის რა მოკახსენო, თორემ...
1-ლი მგზ. — ისე ახლა აქ, ამ არემარეში რა გაქვთ ისტორიული ან ღირსშესანიშნავი?
მორიგე — ნარდი გახლავთ, ბატონო.
1-ლი მგზ. — ეპ, შენთან ლაპარაკს ძილი მიჩვენი, სუფთაა ახლა ეს ლოგინი და ხეწარი?
მორიგე — რასაკვირველია, ბატონო. ერთი კვირა ჩემს მეტი კაცი არ წოლილა შიგ!

1-ლი მგზ. — რა არის ბიჭო, ეს უპირო ბალიში?
მორიგე — ბირიანი ბალიში კი არა ზოგიერთი კაცი ალარაა, ბატონო.
1-ლი მგზ. — რა ყრია შიგ?
მორიგე — თივა, ბატონო.
1-ლი მგზ. — მერე ასე ცოტა?
მორიგე — ბევრი იყო, მაგრამ დაცოტავდა.
1-ლი მგზ. — რატომ, რა, ჭამთ თუ?
მორიგე — მე არა, ბატონო, და დირექტორის ცხენს კი ვაჭმევთ ხანდახან.
1-ლი მგზ. — შენ ძმაო, ლაპარაკის ხასიათზე ხარ, აბა თუ ძმა ხარ, დადლილი ვარ და არ გამაღვიძო. (ჩემოდნიდან სანთელს ამოღებს)

მორიგე — ღამე მშვიდობის, შენი ჭირიმე!
1-ლი მგზ. — (წვება) ესეც ასე. რა მაგარია ეს ოხერი ბალიში, შენ ვი!
მორიგე — რა იყო, ბატონო!
1-ლი მგზ. — რა არი, ამ ბალიშში თივის გარდა მიწაც ყრია!
მორიგე — მერე ვგ უბრალო კი არ გგონოთ, თავსაბანი მიწაა, უხდება თმას!
1-ლი მგზ. — სადა მაქვს, ბიჭო, თმა, ვერ მხედავ?
მორიგე — უკეთესია ბატონო, თავი თბილად გექნებათ.
1-ლი მგზ. — წადი კაცო, მომილდი. შენი თავი არა მაქვს.
მორიგე — თავი თუ არა გაქვთ, აბა რა უნდა დადოთ მაგ ბალიშზე?
1-ლი მგზ. — ვინა ხარ კაცო, შენ, სადაა დირექტორი?
მორიგე — იმას თქვენნი დავის თავი არა აქვს, „დავს“ თამაშობს.
1-ლი მგზ. — რა დავი, რას ამბობ?
მორიგე — ნარდს თამაშობს და „დავი“ აქვს უკვე ნათქვამი.
1-ლი მგზ. — წადი, უთხარი მოვიდეს.
მორიგე — ანლავე, ბატონო! (გადის)

1-ლი მგზ. — ხო, ხო, ხო, მოდის ბალღინჯოთა მთელი ლაშქარი, რა დამაძინებს აქ? (შემოდის მორიგე) რაო?
მორიგე — ასე შემოგიტავალთ, თქვენ თუმანს ღამეში მძძღვეთ და აქ ათთუნინან კაცთან მაქვს საქმეო!
1-ლი მგზ. — მერე?..
მორიგე — (აწვევინებს) მერე სანთელი უკვე უქრებათ და შემოგიტავალთ, სანთელი მათათვეთ, თქვენ ბნელაშიც კარგად დაიძინებთო.

1-ლი მგზ. — რა ხალხი ხართ, კაცო, თქვენ?
მორიგე — რას ჯავრობთ, ბატონო? იმან ოთახი გათხოვთ და თქვენ სანთელი გენანებათ?
1-ლი მგზ. — წადი რომ გუბნები, დირექტორს დამიძახე.
მორიგე — მოქალაქე, ნუ ყვირით, თორემ მე ვიცი რასაც ვიხამ.
1-ლი მგზ. — მაინც რას იხამ?
მორიგე — არაფერს, გარეთ გავალ.
1-ლი მგზ. — კაცო, ნუ გამსიკე გულზე, თორემ ამ ფანჯრებს ჩავლევწავ!
მორიგე — რას ჩაღვწავ, როცა არც ერთი მინა არაა შიგ?
1-ლი მგზ. — (შეუტევს) წადი დაიკარგე, მასხარა ხარ ვილაცა ხარ. (მორიგე გარბის) ეპ, ამისთანა მივლინებას კი რა ვუთხარი. ისევ წავწვევ, იქნება თვალი მოვატყუო! (წვება. პაუზა).

მორიგე — უკაცრავად, გძინავთ ბატონო? სძინავს... სადა აქვს პასპორტი.. (ფიჯაკის ჯიბეში ხელს ჩაყრფის).
1-ლი მგზ. — რას შერებ ბიჭო, ხელს მიყოფ ჯიბეში?
მორიგე — აბა, თავს ხომ არ ჩავყოფ, ბატონო.
1-ლი მგზ. — ისიც მძინარ კაცს?
მორიგე — დამენანა ბატონო, გალვიძება. რა ნომერია ბატონო, თქვენი პასპორტი?
1-ლი მგზ. — ძლივს ჩავთვლიმე და კი არ გამომაღვია! რა გინდა ძმაო, რა დაგიშავე.. დი-

ლას მოგვემ პასპორტსაც და ფულსაც...
მორიგე — ჰო, კარგი ბატონო, ასე იყოს... (გადის)

1-ლი მგზ. — ეს სად მოვხვდი, რა გამაჩერებს სამდღეს აქ. რა ვქნა ახლა? სად წავიდე? ერთს კიდევ ვცდი იქნებ ჩამეძინოს.
მორიგე — შენ, შენ!
1-ლი მგზ. — რა გინდა კაცო, რას გადამეკიდე; ეს კაცი ნამდვილად გამაგიყებს. დირექტორთან იყავი?
მორიგე — ვიყავი.
1-ლი მგზ. — რაო?
მორიგე — ასე შემოგიტავალა: არ მომიყვანო მანდ; თორემ უსისხლოდ გაგსრისავო.
1-ლი მგზ. — გამიშვი ერთი...
მორიგე — აპ, არ წახვიდე, მოგკლავს...
1-ლი მგზ. — მომიკლავს რა ნარდის ქვა ხომ არა ვარ!
მორიგე — გუბნები მოიცა მეთქი. ისედაც გაბრალებულია, აგებს და დავბასე აქვს ნათქვამი.
1-ლი მგზ. — მაგას დაუბასებ, გამიშვი! (მიდის)

მორიგე — ხო, ხო, ხო. რა სერი იქნება!
2-რე მგზ. — (ჩემოდნი) გამარჯობა!
მორიგე — იცოცხლეთ.
2-ე მგზ. — დირექტორმა ვამომგზავნა შენთან, ლოგინი მივიყო.
მორიგე — შე კაცო, ლოგინს რომ მთხოვ, ქალიშვილი ხომ არა ხარ ჩემი?
2-რე მგზ. — რა დროს ხუმრობაა, მეძინება, ჩვენც ხალხი ვართ (თვალს ჩაუკრავს).
მორიგე — არ გვაქვს ადგილი, მაგრამ რა გითხრა იცი? ის კაცი მაინც არ იძინებს და აგერ დაწვეტი.
2-რე მგზ. — შენ აგაშენა ღმერთმა.
მორიგე — ცარიელი სიტყვით და დაპირებით რომ კაცი მდიდრდებოდეს, მილიონერი ვიქნებოდი.
2-რე მგზ. — მოგვე კაცო, აქ არა ვარ!.. (წვება. მოისმის ყვირილი: „მიშველეთ, თავი!“ (მორიგე გაიხედავს) რა იყო, რა ამბავია?...
მორიგე — ოპ, არაფერი, აქ რომ კაცი იყო საპირფარეოს კარები დასცემია თავზე, ღამე მშვიდობის... (გადის)

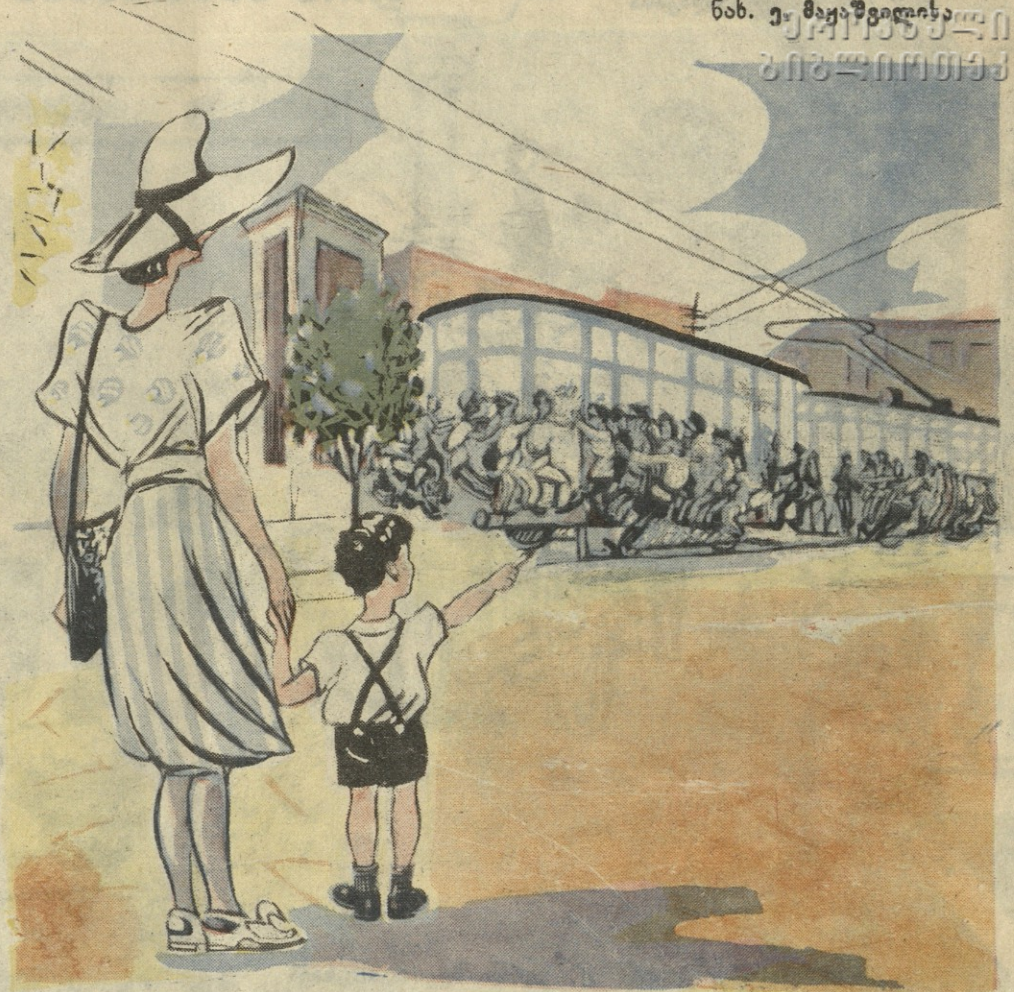
2-რე მგზ. — იცოცხლე... (იძინებს... ხვრინვა. პაუზა. შემოდის თავშეხვეული 1-ლი მგზავრი).

1-ლი მგზ. — ვაიმე თავო, ბალღინჯოებს შვევებამ არ მერჩია? ეს ვინაა ჩემს ლოგინში რომ ჩავორებულა. სძინავს. გაღვიძებაც უნებრხულია... ეპ, ვაიმე, ვაიმე...
2-რე მგზ. — კაცო, ღამეს რომ მითევ მიცვალეხული ხომ არა ვარ, რას დამტერი?
1-ლი მგზ. — ვინ ხარ, ძმაო?
2-რე მგზ. — შენ თვითონ ვინ ხარ?
1-ლი მგზ. — ადექი, ჩამაწვინე ჩემს ლოგინში.
2-რე მგზ. — წადი კაცო, დროს ნუ კარგავ, შემდეგ სულ უადგილოდ დარჩები.
1-ლი მგზ. — ადექი ძმაო, დამაწვინე.
2-რე მგზ. — ვერ ავღებები, საერთო ოთახში ლოგინიც საერთოა.
1-ლი მგზ. — თუ არ ადგები და მე ვერ დავწვები თუ იცი? (დაწვება, ჩატყდება, ორთავე ჩავარდებიან).

მორიგე — გვიშველეთ, ამოგვიყვანეთ!..
მორიგე — რა გაჩხუბებთ, რა გაჩხუბებთ...
1-ლი მგზ. — კაცო, გვიშველეთ.
2-რე მგზ. — ამოგვიყვანე, ან დაუძახე დირექტორს.
მორიგე — დირექტორმა შემოგიტავალა: უკვე გათენდა, ოთახები უნდა დავასუფთაოთ და ორივენი გარეთ მიბრძანდითო!

ქ. გოგიაშვილი

ნახ. დონისა

— მარტო ფახებს კი არა, აქ მომხმარებლის სახე-საც ამახინჯებენ.

— დედი, რატომ არიან ეს მილიციელები ყოველთვის ტრამვაის კიბეზე ჩამოკიდებული?

— ისინი, შვილო, წესრიგის დარღვევისთვის პასუხს არ აგებენ.

ტრანსპორტის ტყვეობაში

— ვინც მოვიდა გაუმალჯოს!
 — მამიკოს ვასაა!
 — მანქანას გაუმალჯოს!

ეგილ-ხივლით შემომეგებნენ ბავშვები, როცა ჩემს პატარა ეზოში ახალ-მიღებული „მოსკვიჩი“ შევაგორე.

— ბუბუტი, დამსვამ?— შეეკითხა მეზობლის ერთი ბავშვი ჩემს ერთ-ერთ შვილს.

— ჩამაჯენ, ჯონდო?— შეესიტყვა მეორე-მეორეს.

ჩემმა უმცროსმა შვილებმა მეზობლის ბავშვების შეკვეთებით სიამოვნებით მიიღეს. უფროსმა კი, უფრო პრაქტიკულმა, უპასუხა:

— ჯერ მამიკო ბენზინს იშოვის და მერე!

მანქანის მოტორის გაჩერებისთანავე მეორე სართულიდან მეზობლის ცოლი აქაქანდა:

— ბეჩა, ძალი არ ჩამიშვია ეზოში, კულის მოსაქნევი ადგილი არ არის და მანქანა მოათრავს?

ჩემს გაბარებულ ცოლს მეზობლის საყვედურიდან ყველაზე მეტად სიტყვა „მოათრავს“ ეწყინა, რადგან მანქანა სრულ წესრიგში იყო და სათრევი არაფერი სჭირდა.

ოჯახის საერთო სიხარული რომ ნერვების აშლით არ დაბოლოებულიყო საყვედურებს ყურადღება არ მივაქციეთ. მანქანა ეზოში დავტოვეთ და შენაძენით აღფრთოვანებულებს მხოლოდ გათენებისას ჩაგვეძინა.

მეორე დილას ეზოში გამოსვლისთანავე მალაზიასართულელმა მეზობლის ცოლმა ბოდიში მესროლა:

— ბეჩა, რა ვიცოდი თუ მანქანა მანდ იდგა, რაცხა გადმოვყარე და... ჩემი მანქანის ბანი ჭუჭყიანი წყლით იყო დასვრილი და ზედ კიტრის ნაფ-ცქვენები დაგორავდნენ.

მინდოდა მეკითხა— ეზო ხომ შეამჩნიე მეთქი, მაგრამ უსიამოვნების თავი-დან ავიღებ ვირჩიე.

მეორე დღესვე შოფრის პრობლემა წამოიჭრა ჩემს წინაშე.

— არ გაბრძვიდე, — მირჩია მეგობარმა, — ყოველდღე რაღაც მიზეზს მოგი-გონებს, ან აკუმულატორი დაუჯდება, ან რესორი გაუტყდება, ნათურა გადაეწვის, ფარს მოუხსნიან... ბენზინს ხომ ნულარ იკითხავ, რაც იმას დღეში ბენზინი დას-კირდება, ბერლინამდე ჩახვალ!..

ვინაიდან შოფრობა მეც საკმაოდ გიცი, გადავწყვიტე ზედმეტი ხარჯი თავი-დან ამეცილებინა...

საქვს მივუჯექი და იმავე საღამოს თეატრისკენ გავეშურე.

— მოქალაქე, აქ მანქანის გაჩერება არ შეიძლება! — თეატრის წინ შეჩერების-თანავე მომმართა მილიციელმა.

— სად შეიძლება?

— სადმე ჩიხში.

მოვძებნე ჩიხი. იქ მანქანის უპატრონოდ დატოვება შეუძლებელი იყო. ცოლი თეატრში შევუშვი და წარმოდგენის გათავებამდე მანქანაში ველოდი.

ველოდი და ვფიქრობდი: კარგი იქნებოდა, ვისაც ეს ეხება, მანქანის გასაჩერებ-ბელ ადგილებს რომ შემოიღებდეს. აი ისე, როგორც მეეტლებს აქვთ მიჩენილი. ხომ შეიძლება იქ ერთი კაცი იდგეს, მანქანებს დარაჯობდეს და საამისო გასა-მრჯელო მიიღოს..

ჩემი დაწესებულების წინ თვითონ უფროსმა ამიკრძალა მანქანის გაჩერება. ერთი კვირის შემდეგ, გარაყის აშენების მიზნით მოწვეულმა კომისიამ ეზოში შემოიხედა და ერთხმად დაიძახა:

— რამ გააბავშვა ეს კაცი, აქ გარაყის ადგილი სად არის!

ცოლის შერთვა არ გამძნელებია ასე ფიქრად გადავიტყვი. რა მექნა, სად წამელო ეს შესანიშნავი ტრანსპორტი, ოჯახის სიხარული და ჩემი საბედისწერო მანქანა!

ვაკეში ერთი ჩემი ნათესავი ცხოვრობს. საკუთარი ეზო აქვს, ისეთი ეზო— ცხენი გაქენდება. მივედი და ვხევი მანქანის გასაჩერებლად ადგილი დაეთმო.

— კაცო, რა მაქვს საწინააღმდეგო, ადგილი ბევრია, სხვა არა იყოს რა ხომ ჩამსვამ ხანდახან!

და ეს „ხანდახან“ სისტემად გადაიქცა. ხუთი კილომეტრის ფეხით გავლის შემდეგ, მივალ თუ არა მანქანის წამოსადგებად, კარებშივე შემეგებებიან:

— შენ გიშველა ჩემმა გამჩენმა, ქალაქში მიგივინებოდა, ტრამვაის ხომ ვერ დაენდობი!

რას ვიხამ! ჩამოვაროვებ ხოლმე ჩემი „გარაყის“ მებატრონებს აქეთ-იქით, შემდეგ კი, ბავშვები მიძყავს ბაღში, თუ ცოლი თეატრში, სულ ერთია, მე მანქა-ნაში ვზივარ და ვუცდი ვიდრე ისინი კულტურული დასვენებით დაიღლებიან.

ახლა მანქანამ ახალი საკითხი წამოჭრა ჩემს წინაშე: რომელიმე განაპირა უბანში ვაპირებ გადასახლებას, მანქანის ბინას ვეძებ და ამის გამო ჩემი ბინა უნდა დავტოვო.

გ. ივანიშვილი

აკის უგონოება...

1. როცა თავმჯდომარე გეგმის ზევით სთესავს.

2. ხშირ-ხშირად აწარმოებს შორწყევას.

3. გეგმის ზევით იღებს მოხვალს.

4. ასეთ თავმჯდომარეს პატივისცემაც აქვს.